

sme biti za svetne reči, rajati mu mora in — pokati!“ Mislamo, da ne srčna rana, ampak prsti so Vas skeleli, ko ste spravljali skupaj vse te — vrste. Uboga pa tudi Vaša Slovenija — prava beračica. „slabih las“ (!), če ji res „bijejo src milijoni“ pa se „tisoč samo rok dviga“ za njo, Več rok, več rok bi moralo delati, ne samo srca bi morala biti, pa bo Sloveniji bolje. Dovolj!

Gosp. P. G. v L.: Vaše „ode“ (nekako tako bi imenovali pesem „Sv. Cirilu in Metodu“) nečemo kar na kratko obsoditi, da je „za nič“. Da pa ni Bog zná kako dobra, smemo brez skrbi trditi. Kaj pa! V mladih dneh se človek hitro navduši za dobro stvar, da tudi rad katero zapoje. Tako se je, kaže, tudi Vam srce razširilo in mislili ste, da se mora to izliti v — spev. Prav, če le niste za to izgubili preveč časa, kateri bi se bil dal pač bolje obrniti. Vidite: da se dobé res dobre misli in izrazijo z lepo, merjeno besedo in celó rimano, za to je treba časa. Pa se ne sme ravno vsaka izreči, če morebiti se le beseda veže z besedo. Drugače se res zdi človeku, da je posebno poetično, kakor pravite Vi: „Solnce zahaja — Bliža se mrak, Pticka napaja — Sen že sladak.“ Ste-li dobro pomislili, kaj ste hoteli zapisati? Sen — napaja? Nezmisel! In tiste čudne sanje:

„Ko zrete v Save vale deroče, ko besni vihar šuman“ in ko v Savo gledate: „Pred menoj ravan se dviga, Mesta bela se blišče“: kaj je to? In tudi ni prijetno, da ste v tako kratkem delcu premenili pet ali šestkrat merilo. Pa tudi pazili niste, ko ste začeli: Solnce zahaja . . . z daktilom: osma vrstica pa se začenja z „nastopom“ — anakruzo. — „Človek.“ „Umetnik si, ti človek modri! Klesanje celo je življenje, Klesanje vedno in stvarjenje.“ Lahko rečemo, da smo brali že precèj bodi pesmi bodi proze —, pa se ne spominjamo, da bi bili naleteli na to misel: Življenje — je klesanje. Uprav originalno! A čudno zopet: v prvem delu govorite, kako človek kleše, vpodobljuje itd. „iz jedne krasne snovi, ki lepša je, kot beli, trdi mramor in mečja je od libanonske cedre“; ta je —

človeško srce! Trše kakor marmor, mečje kakor cedra! Čita se še dosti prijetno ta Vaš „človek“, a zadovoljni nikakor nismo z njim.

Gosp. P. Zagorski: Poslali ste nam pesmico „Mrtvim“ in pisali: „Blagovolite prirediti to pesmico, ako je mogoče, v „Dom in svet“-u. Prav odkritosrčno rečemo: V tej pesmi ni pesniškega duha. Misel je sicer jedna, a v tako različnih stavkih izražena, da ni medsebojne vezi. V grobu spé mrlič, nič jih ne moti; gomile so tihe, križi jih krasijo, pa zopet: „viharjev sile se ne glasijo“ itd. Človeku se zdi, da ste to „pesmico“ naredili samo zaradi — rime. „Srečen pač vaš stan je?“ Pomislite, v kakem stanu so mrtveci v črnem grobu! „Trud končali ste življenja“ — kako malo poetično! In naslednje vrstice — kako prisiljene! In še jedenkrat „Spijte mirno“! dokler „tromba ne zatrobi in zapoje“ . . . Zamerite ali ne zamerite: nismo je mogli prirediti za list, ampak Vam kličemo: „Mrtvih ne — budíte!“

Admiral Cervera

Narodni pregovori.

Bolje je suha skorja kruha v miru, ko pitan vol v prepiru.

Živina ne zna reči, zna doli leči.

Varčnik zapravljevca najde.

Tat ima svojo srečo.

Meri in pa veri se mora verjeti.

Bele roké, pa delati nehté.

Veliko mater, malo gospodinj.

Vračilen dan pride.

Lovec ima rujave čevlje in prazna čeva.

V mestih pogosto zvonijo, pa malokdaj jedó.

Jedna streha ni za jeden dež.

Vinski mož in pa ovsen konj sta močna.

Baharija je dober kup, ofert (gizdost) je draga.

Grunt (kmetija) pravi: deri (delaj pridno) ti mene, če ne, bom jaz tebe.

Kjer ni grma, ni sence.

Sod bobni, denarjev ni.

Lovčeva hiša se od zunaj pozna.